Безправний, мов дитя, іще хлоп'я роками,
Розбещеності раб — душею і думками,
Уже відлучений од сорому й чеснот,
Удатний до спокус, у брехнях — сущий чорт,
Бувалий лицемір, довершений від роду,
Дівочий баламут і ненадійний друг,
По школі — зразу свій між світських волоцюг —
Дамет осушує гріха й пороків чашу,
Усіх на тім шляху давно вже обігнавши,
Та й досі шал велить, знемігши тіло й дух,
Смоктать оденки лиш із келиха потух;
Просяклий хтивістю, колишні рве кайдани
І п'є трутизну втіх, аж доки смерть настане.

1806